

Vladimír
Šlechta **EXODUS**

DETEKTIV Z ORBITÁLNÍHO MĚSTA

KNIHA PRVNÍ

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA

EXODUS

Copyright © 2025 by Vladimír Šlechta

Cover © 2025 by Tomáš Flak

Maps © 2025 by Ladislav Hrdina

Czech Edition © 2025 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-648-6

ISBN PDF: 978-80-7456-649-3

ISBN ePub: 978-80-7456-650-9

ISBN Mobi: 978-80-7456-651-6

Vladimír Šlechta

Exodus

Detektiv z orbitálního města
kniha první

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2025

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. Ploty z kostí
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Krvavé pohraničí

Šílený les

Pár kapek zamrzlého času

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

Kukaččí mláďata

Zima v Thonnierice

Hraničář

Oggerdovský cyklus

Emma z umírajícího města

Střepy z Apokalypsy

Ostrí ozvěny

Lovci přízraků

Já, Gowery

Kyborgovo jméno

Keltská brána

Projekt Berserkr

Poslední velkoměsto

1. Tajná historie Bornnu
2. Kletba
3. Padající Archanděl
4. Ostrov
5. Bílá jako sůl

Detektiv z orbitálního města

1. Exodus

Mimo cykly

Rok Havrana

Tajemství Morie

Kapitola první

Inženýr Watson

01

Zíral na tělo ležící na gauči. Na první pohled se zdálo, že si Tomáš během dne zdříml, i když s otevřenýma očima. Tomu však odporoval hutný zápach, který ještě nestačila odsát klimatizace: krev, smrtelný pot, uvolněný obsah střev i močového měchýře. To všechno vytvořilo jedinečný pachový koktejl. Pach smrti.

Už jen z toho zápachu se Niklasovi ježily vlasy. Nikoliv obrazně, ale doslova. Byl si jistý, že nic podobného ještě nikdy nečichal, avšak směsici pachů měl uloženou ve své dědičné paměti. Už v mozcích jeho dávných opičích předků, kdykoliv ucítili něco podobného, se rozběhl jednoduchý rozhodovací proces: uteč, nebo boj.

Vnímal, že Tomáš je kompletně oblečený. Měl na sobě vystěhovaleckou teplákovou soupravu skládající se

z volných světlých kalhot a stejně světlé blůzy s tmavým lemováním rukávů a límce. Blůza už k ničemu nebude, protože krev, vytrysklá z oblasti srdce, na ní udělala tmavě rudou skvrnu. Překryla i název *Westfalia* na levé straně hrudi a ponechala z něj čitelné pouze koncové *lia*.

Pak si všiml, že Tomáš ve skutečnosti leží ve své vlastní krvi. Vyteklo jí tolik, že přetékala přes zdvižený okraj sedací části gauče, stékala po paměťovém penoplastiku a skapávala na koberec.

Už podle množství krve bylo jasné, že Tomáš je mrtvý. Niklas k němu stejně přistoupil, naklonil se, natáhl pravicí a sevřel Tomášovo rameno. Zatřásl jím. Měl pocit, jako by třásl neživou figurínou. Jediným výsledkem bylo, že Tomášova čelist poklesla a odhalila vnitřek ústní dutiny.

V tu chvíli Niklase napadlo, že prostě odejde. Zavře za sebou dveře a bude dělat, že nic neviděl. Mrtvého Tomáše tady objeví Karl nebo Franz, až se jeden z nich vrátí. Okamžitě si uvědomil, že by si nepomohl. Všudypřítomné kamery zaznamenaly, jak vstoupil do domu a jak z něj zase vychází. Bezpečnostní služba – určitě tady nějakou mají – se naštve, že nález mrtvolý neohlásil.

Vycouval z pokoje. Přешel do kuchyně, vybavené telefonním aparátem s otáčecím číselníkem. Vzal do ruky sluchátko a pohledem zkontroloval cedulku, která visela na zdi. Byla na ní vypsána všehovšudy tři čísla:

Informace 1111

Hlášení havárií a poruch ... 1112

První pomoc 1113

Vytočil tři jedničky a trojku. Na druhém konci to jenom cinklo, okamžitě to někdo zvedl.

„Záchraná služba orbitálního města Codaε. Jak vám můžeme pomoci?“ ozval se ženský hlas s účastí v hlase.

„V mém pokoji je mrtvý spolubydlící,“ řekl Niklas. „Tedy myslím, že je mrtvý. Všude je plno krve.“

„Vaše jméno, prosím?“ zeptal se ženský hlas.

„Niklas Kadlecek.“

„Voláte z apartmánu číslo B22 na Cassini-Place, je to tak?“

„Ano, je to tak.“

„Vyčkejte, prosím, příchodu našich zaměstnanců. Budou tam neprodleně.“

Cvak. Neznámá žena zavěsila. Pokud to ovšem nebyl automat. Ve sluchátku naskočil oznamovací tón.

Zavěsil sluchátko do vidlice, posadil se na kuchyňskou židli a díval se z okna. Bylo to jediné okno v celém apartmánu, zatímco ostatní pokoje vypadaly, jak říkal Tomáš, jako *krabice od bot*. Tomáš vymýšlel spoustu podobných přirovnání. Přímo sršel chytřejšími i hloupějšími vtípky. Spíš těmi hloupějšími. Byl to právě Tomáš, kdo se už od začátku stal duší jejich čtveřice. Nikdy nezapochoyboval o tom, že na Marsu je čeká ohromující úspěch a závratná kariéra, zahrnující celé zástupy přítulných a ke všemu svolných děvčat. Ať to vypadalo jakkoliv, i když se komplikace vršily jedna na druhou, Tomáš nikdy neztratil svůj třeskatý optimismus.

A teď je mrtvý.

Jak to dál zvládneme bez Tomáše? Bez jeho neutuchající dobré nálady? napadlo Niklase.

Z okna měl dobrý výhled na kruhové náměstí nazvané Cassini-Place. Ze středového travnatého plácku vyrůstalo několik stromů, nebo to možná byl jediný strom s několika samostatnými kmeny. Tráva bující kolem stromu nezůstala uzavřená obrubníkem. Hvězdíkovitě se rozlézala do náměstí a opanovala velké kusy pseudodláždění. Nejspíš ji postříkali urychlovačem růstu a přehnali to.

Náměstí obklopovaly úpravné třípodlažní domy s fasádami vyvedenými v pastelových barvách a s okny dělenými do menších obdélníkových ploch. Nejen náměstí Cassini-

-Place, ale i celá tato sekce nazvaná Villa byla nakaširovaná do stylu přímořského letoviska z padesátých let dvacátého století. Před stěny vystupovaly sloupky, balkonky, loubíčka i pruhované markýzy. Když se člověk venku na ulici zastavil a zaposlouchal, zazdalo se mu, že z dálky zaznívá slaboučký zvuk vln, dorážejících na mořské pobřeží. Vysoký strop evokoval pošmournou oblohu letního dne, která se už už začíná rozjasňovat.

Po pár minutách Niklas uviděl, jak se přes Cassini-Place blíží několik záchranářů v bílých kombinézách a s respirátory na obličejích. Doprovázela je dvojice bezpečáků v šedých uniformách přepásaných řemením, jaké v polovině minulého století nosili sovětští důstojníci. Odemkli si vlastní kartou a vešli. Záchranáři naložili Tomášovo tělo na nosítka a odnesli je. Bezpečáci požádali Niklase, aby je následoval. Nevzdoroval.

Neměl ponětí, kam ho vedou, každopádně ho dovedli na plácek před supermarketem Europa a někam ho odvezli výtahem.

V neosobní a stroze zařízené místnosti ho posadili na židli a nechali ho tam.

02

Rozhlédl se, kde to vlastně je. Nacházel se v podlouhlém kamrlíku, ve kterém nebylo nic než malý čtvercový stůl a dvě trubkové židle. Teprve se zpožděním ho napadlo, že je to výlechová místnost. Kamrlík byl prosklenou stěnou oddělený od větší cimry, která se podobala čekárně, každopádně tam bylo k vidění několik stolků a větší množství židlí. Na stěně visel nezbytný telefonní aparát červené barvy.

Niklase napadlo, že by si mohl zavolat, i když nevěděl komu. Pokud by však vytácel čtyřmístné kombinace

dostatečně dlouho, určitě by to někdo zvedl. Niklas by mu mohl říct... Co vlastně?

Stejně by to mohl zkusit.

Vstal ze židle a přešel k posuvným dveřím mezi kamrlíkem a čekárnou. Neměly kliku, a když Niklas položil ruku na hladké sklo a pokusil se je poodstrčit, ani se nehnuły. Zase se posadil. Bylo mu jasné, že je tady uvězněný.

Po pěti či deseti minutách se otevřely dveře do sousední čekárny. Prošel jimi jakýsi kluk, vypadal na třináct let a měl delší světlé vlasy. Oblékl si šedý svetřík do věčka s bílým tričkem vespod a o odstín tmavší kalhoty s nažehlenými puky. Už jeho puky byly podivné. Dole na Zemi zuřila tepláková móda, i tady v orbitálním městě chodila většina lidí v pomačkaných kombinézách či ve vystěhovaleckých teplákových soupravách. Pokud ne rovnou v pyžamech. Puky na klukových kalhotách vypadaly jako z jiných časů. I jeho přerostlé vlasy. Sem na *Codu* přilétaly nakrátko ostříhané i ženy, aby se vešly do váhového limitu a mohly si namísto vlasů vzít něco užitečnějšího.

Proč má tak dlouhé vlasy? pomyslel si Niklas. Sahaly mu až k ramenům.

Dlouhovlasý kluk se usadil ve vedlejší čekárně za jeden ze stolů a rozevřel notebook zářivě modré barvy, který si přinesl s sebou. Zadíval se do něj, avšak monitor otočil tak, aby na něj Niklas neviděl. Dalších pět nebo deset minut se díval do notebooku a něco vyťukával na klávesnici. Pak se do čekárny vhrnul velký nařvaný chlap v pomačkaných kalhotách od bezpečácké uniformy a ve světlé košili s vyhrnutými rukávy. Rychlými kroky pokračoval do výslechové místnosti. Dveře se před ním samy odsunuly, aniž se jich dotkl.

Napochodoval k Niklasovi. „Zůstaň sedět, *málčik*,“ řekl, protože Niklas se už už zvedal ze židle.

Takže Rusák, pomyslel si Niklas. Nepřekvapilo ho to.

Orbitální město Codaε bylo společným projektem německého průmyslníka Tischlera a odnože ruského vesmírného programu zakamuflované jakousi ruskou rodinou. Věděli to všichni.

Dotyčný chlápek ostatně na Rusa vypadal. Měl nehez-kou okrouhlou tvář a vlastně celá jeho hlava byla kulatá jako meloun. Tedy až na odstávající uši. Vlasy neurčité barvy si nechal ostríhat na šířku hřebenu, zato se už několik dní neholil, takže vypadal jako frontový voják z ruského válečného filmu.

„Tak povídej,“ vybídl Niklase.

Niklas se samozřejmě mohl zeptat, co má povídat. Vše však bylo jasné, proto raději spustil: „Vrátil jsem se do apartmánu a našel Tomáše Schwarze v kaluži krve. Okamžitě jsem to ohlásil. To je vše.“

„Proč ses vrátil?“

„Pro kreditní kartu.“

„Zapomněl sis ji tam?“

„Ne,“ pocukl Niklas rameny. „Nechal jsem ji tam schválně. Nechtěl jsem utrácet. Pak jsme se rozhodli, že si povyrazíme. To, co bychom tady utratili, budou na Marsu jen drobné.“

„Mluvíš v množném čísle, *málčik*,“ upozornil ho Rus. „S kým sis chtěl povyrazit?“

„S kamarády.“

„Jsi vystěhovalce, že? Tvoji *tavárišči* jsou také vystěhovalci?“ zeptal se Rus. Univerzálem mluvil dobře, avšak prokládal ho ruskými slovíčky. Možná by raději mluvil ležérně a nespisovně, avšak univerzál byl natolik novým jazykem, že se u něj dosud nevyvinuly hovorové varianty. Proto se alespoň uchyloval k mateřštině.

„Co je to za *tavárišče*?“ zeptal se. „Mají jména?“

„Karl Nowak a Franz Kosik. Máme se nalodit na *Westfalii*. Termín odletu ještě nebyl stanovený, ale do dvou týdnů

už bychom měli být na cestě,“ vysvětlil Niklas pokojně. Rozhodl se, že se Rusem nenechá vyprovokovat.

„V apartmánu číslo B22 na Cassini-Place jste bydleli čtyři,“ řekl Rus, aby dal najevo, že si přece jen něco ověřil.

„Tři jste si šli povyrazit. Tomáš Schwarz s vámi nešel?“

„Ne. Řekl, že má schůzku.“

„Schůzku s kým?“

„Podle toho, co naznačoval, se seznámil s nějakou ženou a pozval ji k nám do apartmánu. Požádal nás, abychom se nevraceli alespoň do desáté hodiny. Já jsem se vrátil před jedenáctou, to si můžete ověřit na kamerách. Na Cassini-Place určitě nějaké máte.“

„Vidím to takhle,“ řekl Rus. „Vrátil ses a našel svého *tavářišče*, jak se vám hrabe ve věcech a hledá vaše kreditní karty. To tě rozzuřilo. Což chápu. Čím jsi ho vlastně zabil? Pletacím drátem?“

„Přišel jsem do apartmánu a našel Tomáše mrtvého,“ zopakoval Niklas. Měl pocit, že se sám na sebe dívá shora.

Rus se široce usmál – a nebyl to pěkný úsměv. „Máš slabost pro štrikování, *málčik*? Lidé mají různé záliby. Už jsem viděl podivnější úchyly než pletení svetrů a ponožek.“

„Tomáš měl s někým schůzku,“ zopakoval Niklas trpělivě. „Je zřejmé, že ho zabil ten, se kterým se setkal. Navštěvník nejprve vešel do budovy, pak zase vyšel ven. Musíte ho mít na kamerovém záznamu. To zaprvé. Když určíte dobu smrti, zjistíte, že Tomáš byl mrtvý už nějakou chvíli, když jsem ho našel. Vyteklá krev se začínala srážet.“

Sám se divil, kde se v něm bere trpělivost, se kterou Rusovi vysvětluje očividná fakta. Pak to v něm zabublalo a dodal: „Máte na Cassini-Place nějaké kamery, nebo snad ne? Anebo zrovna nefungovaly?“

„Takhle se mnou mluvit nebudeš!“ zaburácel Rus. Napřáhl ruku, aby mu vlepil facku. Niklas se nadzdvihl

na židli a vykryl úder předloktím levačky. Pravačka se mu automaticky sevřela v pěst a zaujala své obvyklé místo na spodním žeburu.

Hlavou mu problesklo, že pokud se s Rusem popere, nijak si nepomůže. Jen si uškodí.

Jenže se to už dělo.

Než se nadál, Rusák ho srazil zpátky na židli. S takovými situacemi měl bohaté zkušenosti.

„Zůstaň sedět, *málčik!*“ štěkl.

Niklas si položil ruce sevřené v pěst do klína. V žilách mu koloval napěněný adrenalin a viděl rudě. Vší silou se snažil ovládnout.

„Tak se mi to líbí,“ pochválil ho Rus. „Mimochodem: dobrá reakce, *málčik.*“

„Bylo to opravdu nutné, strýčku?“ zeptal se někdo další.

Niklas vzhlédl. Ve dveřích mezi výslechovou místností a čekárnou, v tuto chvíli zasunutých do stěny, stál dlouhovýlasý kluk v nažehlených kalhotách.

„Někdy je pořádná facka lepší než milion otázek,“ vysvětlil mu Rus.

„Ale ne v tomhle případě,“ řekl kluk.

„Stejně jsem to zkusil. Někde musíme začít, *da?* Haha,“ zasmál se Rus.

„Byl členem sportovního klubu Taekwondo Sportzentrum Essen,“ vysvětlil mu kluk.

„Jo?“ projevil zájem Rus. „Máš jeho složku?“

„Ano. Niklas Kadlecek, věk 26 let, výška sto pětasedmdesát, váha sedmdesát. Je to sice víc než optimum, ale pořád ještě v toleranci,“ odcitoval kluk z paměti. „Plynně mluví třemi jazyky: německy, univerzálem a česky. Vzděláním je strojní inženýr, absolvent TU Dortmund University. Má dva roky praxe v našem komplexu v Essenu dole na Zemi.“

„Takže pracoval pro nás?“ zeptal se Rus. „Vyhodili ho?“

„Pořád je našim zaměstnancem. Zakládáme na Marsu filiálku,“ vysvětlil mu kluk. „Ty o tom nevíš, strýčku?“

„Chm,“ odfoukl si Rus a nijak to nekomentoval.

Kluk popošel dva kroky a zastavil se před Niklasem.

„Já jsem Marcel,“ představil se. „Tohle je strýček Boris.“

„Niklas...“ zachraptěl oslovený, i když to bylo celkem zbytečné. Věděli o něm první poslední.

„Ten mrtvý byl tvůj přítel?“ zeptal se kluk. Ve tváři mu seděl soustředěný výraz.

„Ano. Byl to můj přítel.“

„Také zaměstnanec Tischler-Abalkin Werke,“ konstatoval kluk.

„Ano,“ potvrdil Niklas.

„Takže vlastně náš člověk... Chtěl bys najít jeho vraha, Niklasi?“

Niklasovi bylo v danou chvíli jedno, kdo Tomáše zabil. A proč se tak stalo. Bylo mu však jasné, jakou chce kluk slyšet odpověď. Proto řekl: „To bych chtěl.“

„To s těmi kamerami bylo pohodové,“ pochválil ho kluk. „Měl jsi pravdu i s koagulací krve.“

„Nedělej z nás hlupáky, Marceli,“ zabručel Boris. „Tohle přece víme taky.“

„Ano, strýčku, víme to. Jenže ty jsi zkušený vyšetřovatel a on je amatér, navíc ve stresu. Má pohodové reakce. Myslí mu to.“

„Jiného by k osidlování Marsu ani nevybrali,“ pokrčil rameny Boris.

„Co bys udělal teď, Niklasi, kdybys vedl vyšetřování?“ zeptal se Marcel.

Niklas zhlédl spoustu detektivních filmů i seriálů. Do konce přečetl i nějaké knížky. Tohle pro něj byla lehká otázka.

„To je přece jasné,“ vyhrkl. „Musí se udělat obhlídka na místě činu. Zajištění stop.“

„Stop?“ ujistil se kluk.

„Otisky prstů, vlasy, šmouhy, různé drobné smetí,“ vysvětlil mu Niklas. „Nedopalky od cigaret, obaly od žvýkaček... Nedopalky tam nejspíš nenajdete...“

„Postaral ses o to, strýčku?“ podíval se Marcel na Borise. Ten pokrčil rameny: „Tělo odtamtud odvezli okamžitě. Pak se tam nakýblovaly uklízečky. V tuhle chvíli už bude bé dvaadvacítka vyčištěná a vydezinfikovaná. S uklízečkami jsem poslal Gríšu, aby se tam porozhlédl a nafotil to. Třeba něco našel. Zeptám se.“

Prošel dveřmi do čekárny, vzal do ruky sluchátko červeného telefonu a na otáčivém číselníku vytočil čtyřmístnou kombinaci. Chvíli mluvil rychlou ruštinou. Pak houknul k otevřeným dveřím do výslechové místnosti: „Už to tam vygruntovali!“

„Našli vražednou zbraň?“ zeptal se Niklas. Marcel předal jeho dotaz dál.

„Nenašli nic,“ houkl Boris.

„Co bys udělal teď, Niklasi?“ zeptal se Marcel.

„I tak bych prohlédl místo činu.“

„Zajdeme tam,“ přikývl kluk. „Řekni jim, ať na nás počkají, strýčku,“ zavolal na Borise, který stál v čekárně s červeným sluchátkem v ruce.

„Snad ho nechceš vzít s sebou?“ křikl Boris v odpověď. Bradou ukázal na Niklase.

„Ano. Chci,“ přikývl Marcel. „Má nápady. Zná postupy. Je motivovaný. Chce najít vraha svého přítele.“

„Vlastně proč ne,“ pokrčil rameny Boris. „Zbavit se ho můžeme vždycky.“

Ještě chvíli mluvil do sluchátka rusky. Pak zavěsil. Vrátil se do výslechové místnosti a postavil se nad sedícího Niklase.

„Máš dvě možnosti, *málčik*. Buď budeš spolupracovat a všechno bude v pořádku. V ideálním případě nám

pomůžeš najít vraha. Za dva nebo tři dny nastoupíš do planetoletu, za další týden odfrčíš na Mars. Nebo se začneš stavět na zadní. V takovém případě mě nasereš. Předpokládám, že máš standardní smlouvu. To bychom pak uplatnili doložku bé.“

„Budu spolupracovat,“ řekl Niklas, aniž si to rozmyslel. Teprve se zpožděním si uvědomil, že Boris zmínil proslulou *doložku B*, ve které smluvní strany vyjádřily souhlas s tím, že v případě úmrtí, ať přirozeného či nepřirozeného, bude tělo kolonisty recyklováno a použito ve prospěch společenství. Neboli, jak tomu říkal Tomáš, *nasekáno na drobno a přidáno do guláše*.

03

Společně vyšli do široké chodby s vysokým stropem. Niklas zauvažoval, kde se vlastně nachází. Chodba byla prostě jen chodba ze šedých neomítnutých panelů, osvětlená neosobními zářivkami. Pod stropem se táhly hranaté roury vzduchotechniky i tlusté svazky kabelů. Zřejmě se jednalo o jakési mezipatro.

Nastoupili do výtahu, který je svezl dolů. Vystoupili na plácku před supermarketem Europa v sekci zvané Villa. Když se Niklas ohlédl, uviděl, že výtah, kterým přijeli, je označený jako *SLUŽEBNÍ*. Rozhodně ho nemohl použít nikdo z kolonistů čekajících na odlet planetoletu či běžných turistů ze Země.

Od supermarketu Europa se vydali ulicí nazvanou Jupiter Boulevard. Pro Niklase to bylo, jako kdyby se vrátil domů. V orbitálním městě sice dosud nestrávil ani dva týdny, avšak několik set metrů dlouhou vzdálenost mezi supermarketem Europa a vstupem do PORT Coda urazil snad padesátkrát. Nebo možná stokrát.

Také Jupiter Boulevard vypadal jako ulice přímořského

lázeňského letoviska. Domy, které ho lemovaly, byly třípodlažní, horní dvě patra sloužila pro ubytování, v přízemí se nacházely kavárny, cukrárny, videoherny, malé kinosály, bistra a další provozy, určené k ukrácení dlouhé chvíle vystěhovalců i turistů. V předzahrádkách sedělo pod atrapami slunečníků větší množství zákazníků, oblečených převážně ve vystěhovaleckých teplákách. Každá vystěhovalecká loď měla své vlastní barevné ladění tepláků a vystěhovalci na nich měli název planetoletu: jeden menší vpředu na levé straně hrudníku, druhý přes celá záda. Na první pohled bylo jasné, kdo kam patří.

Ti, kteří seděli v předzahrádkách, popíjeli kávu či barevné nápoje z velkých průhledných sklenic. Ostatní korzovali po ulici, dívali se do výkladů a očumovali nabídku. Daly se tady koupit klasické i stereoskopické pohlednice, plakáty, skládací modely orbitálního města i emitery holografických objektů, především orbitálního města zachyceného z různých úhlů a z různé vzdálenosti. Vše, co se tady prodávalo, bylo skladné, malé a lehké. Jak také jinak. Nejdříve to museli dopravit na vysokou oběžnou dráhu, a pokud si to chtěl turista či kolonista odvézt, musel počítat každý gram, aby nepřekročil váhový limit.

Dojít na Cassini-Place jim nezabralo ani deset minut. Už zdaleky viděli, že u jedné z laviček, které tam byly nainstalované kolem kruhového trávníku se stromem, postává trojice uklízeček v ošumělých pracovních kombinézách. Respirátory měly stažené na krk a pokuřovaly elektronické cigarety. S nimi se tam zdržoval pomešší vyhublý chlapík, přinejmenším čtyřicetiletý, ostříhaný nakratičko a oblečený v pomačkané údržbářské kombinéze.

Boris si nejprve promluvil s údržbářem, či co to bylo za persónu. Mužík byl o dvě hlavy menší než nařvaný Boris, při hovoru dával neverbálně najevo podrážkenost, avšak hlasitě se smál a rozkládal rukama, zatímco Boris mluvil

stručně a spíše jen uštěkával. Mluvili rusky, Niklas však vyrozuměl, že mužík se jmenuje Gríša.

Zatímco se vybavovali, Niklas se mimoděčně zadíval na velké hodiny umístěné na širokém štítu pseudoradnice. Ukazovaly, že za minutu bude jedna hodina po poledni. Velká ručička vzápětí poskočila, hodinový stroj odbil jeden hluboký úder. Niklas si uvědomil, že do apartmánu přišel krátce před jedenáctou. Od okamžiku, kdy našel mrtvého Tomáše, mu kamsi zmizely dvě hodiny.

Když Boris a mužík domluvili, Gríša se smíchem zahalekal v obstojném univerzálu: „Prý nám pomůžeš s tím zapeklitým případem, Marceli, haha!“

„Ano,“ přikývl vážně hoch. „Konečně mohu být užitečný... Jak to vypadá v apartmánu B22, Gríšo?“

„Je to tam uklizené a vyčištěné,“ vysvětlil mu Gríša.

„Našli jste vražednou zbraň?“ zeptal se hoch.

„Ne. Doktor povídal, že to mohlo být něco jako pletací jehlice.“

„Což třeba šroubovák?“ nadhodil Marcel.

„To asi těžko. Prošlo to tělem skrz naskrz. Musel by to být pořádně dlouhý šroubovák.“

„Pokud sem někdo propašoval malorážku,“ přerušil jejich debatu Boris, „pořádně mě to nasere. Neustanu, dokud ji nevyštourám, i kdybych měl celé tohle orbitální město obrátit naruby. Pár lidí si to pak šeredně odskáče. Pašlí,“ kývl k uklízečkám a vykročil k řadovému domu s velkým písmenem **B** na fasádě. Ostatní ho následovali.

04

Apartmán B22 se nejspíš stejně jako desítky dalších apartmánů skládal z jedné velké a jedné malé místnosti, kuchyňky, sociálu a předsíně. Do většího pokoje se vešel

gauč, pohovka, stolek se dvěma křesílky a vestavěná skříň. Do menšího pouze postel a noční stolek. Vše bylo strohé, přeplněné nábytkem, laděné do bílé a starorůžové barvy. Nejvíce volného prostoru se paradoxně nacházelo v před-síni, ze které se vcházelo jak na schodiště, tak do všech ostatních pokojů.

Tomáš onehdy podotkl, že apartmán je velký tak akorát pro dvojici na svatební cestě. Nebyl daleko od pravdy. Celá řada párů se nechala zlákat reklamami a namísto na Kanárské ostrovy či do Thajska si zaletěly do největšího a nejproslulejšího orbitálního města. Byznys se svatebními cestami se však teprve rozjížděl. Nebylo to ještě ani rok, co orbitální město Codaε dokončili a zpřístupnili veřejnosti.

V před-síni stálo několik pojízdných kufrů s čisticími prostředky, které tam zanechaly uklízečky. Boris, který se dovnitř vhrnul jako první, zakopl o dva opřené smetáky a srazil je na zem. Nevšímal si toho.

„Kdes našel mrtvého *tavářišče*, *málčik*?“ otočil se na Niklase.

„Tamhle,“ ukázal Niklas na dveře většího pokoje.

Vstoupili tam jen ve třech: Boris, Niklas a Marcel. Nikdo další se do úzkých uliček mezi nábytkem nevešel.

„Kde přesně byl?“ zeptal se Boris.

„Zhruba uprostřed gauče. Tělo měl položené na bok, jako by nejprve seděl a pak se složil do strany.“

Boris se naklonil, konečky prstů chvíli přejížděl po opěradle. Niklas si uvědomil, že všechna krev, která se předtím nahromadila v prohlubni sedací části, je pryč. Mírně vroubkovaná struktura šedé barvy s nezřetelným květinovým vzorem byla čistá, jako kdyby gauč právě přivezli z továrny.

Boris se napřímil.

„Jestli ho střelili malorážkou, tak vstřel nenajdeme.“

Pěnoplastik se zatáhnul. Budeme muset odšroubovat kanape. Dej se do toho, Gríšo.“

„Jistěže,“ přikývl úslužně mužík v údržbářské kombinéze. „Jen si musíme udělat prostor.“

Vydal příslušné pokyny, uklízečky se pustily do vyklízení nábytku do předsíně, tedy toho, který nebyl přišroubovaný k podlaze. Když vytvořily jakýs takýs prostor, Gríša odklopil krytky šroubů, zamaskované natolik dovedně, že by je Niklas nikdy nenašel. Chopil se elektrického šroubováku a jeden po druhém šrouby vyšrouboval ze stěn i z podlahy. Ostatní tomu přihlíželi z předsíně. Když pak Gríša s pomocnicí poodtáhli gauč od stěny, ozvalo se slaboučké klepnutí.

Gríša zalovil rukou ve škvíře mezi gaučem a stěnou.

„*Smatrítě*,“ řekl a podal Borisovi nepatrný předmět.

Boris podržel předmět na dlani, ostatní k němu sklonili hlavy.

Skutečně to vypadalo jako kulka do malorážky, avšak přinejmenším dvojnásob dlouhá a vyrobená nikoliv z olova, ale z kovu. Přední část měla špičatou, zadní část plochou. U plochého konce byla připevněna čtyři miniaturní křídélka, dosahující do poloviny délky projektilu. Na vnějším plášti ulpěly temné trásničky – Tomášova zaschlá krev a další tělesné tkáně.

„To jsem si oddechl,“ řekl Boris a naznačil odfouknutí. „Není to malorážka, ale něco na pružinu. Nepřivezli to ze Země, vyrobili to tady... Co uděláme teď?“ podíval se nejprve na Marcela a pak na Niklase.

„Ne že bych to nevěděl,“ dodal. „Jen vás zkouším.“

„Co myslíš, Niklasi?“ zeptal se Marcel.

„Měli bychom zkontrolovat kamerové záznamy,“ řekl Niklas.

„Ano! Přesně!“ vyhrkl kluk. „Zajdeme za Valentinem! Ten nám to ukáže na velkých obrazovkách!“

„Vážně ho chceš tahat s sebou, Marceli?“ zeptal se Boris a znovu ukázal bradou na Niklase.

„Ano. Chci,“ přikývl kluk vážně.

„V tom případě to nechám na vás. Když vím, že to nebyla malorážka, tak mě to nezajímá.“

„Cože?“ vyhrkl Niklas. „Vy nebudete vyšetřovat Tomášovu smrt?“

„Co je mi do nějakého vystěhovalce?“ zašklebil se Boris. „Mám na práci důležitější věci. Ale plavat to nenecháme. Vyšetřování se ujímá detektiv Marcel,“ položil klukovi ruku na rameno. „Ty budeš jeho asistent, *málčík*. Jeho *doktor Watson*,“ prokázal překvapivou znalost klasické literatury.

„Niklas není doktor, ale inženýr, strýčku,“ upozornil ho Marcel.

„Tak to bude tvůj inženýr Watson. Když vraha najdete, tak fajn. Když ne, taky se nic nestane.“

„Heh,“ vyhrkl Niklas.

Než stačil cokoliv podotknout, ozval se hoch: „Určitě vraha odhalíme, strýčku. A usvědčíme ho. Spolehni se.“ Z hlasu mu zaznívala dychtivost.

„Ještě vám udělám poslední laskavost, *málčíki*. Pošlu uklízečky, aby se porozhlédly kolem Cassini-Place. Aby se podívaly do škvír a odpadkových košů. Je docela možné, že udělátko, kterým ho střelili, najdou někde odhozené.“

VILLA

JUPITER
BOULEVARD
CHRYZANTEMA
AVENUE
VÝTAHY

①

②

Ⓥ

PORT Coda

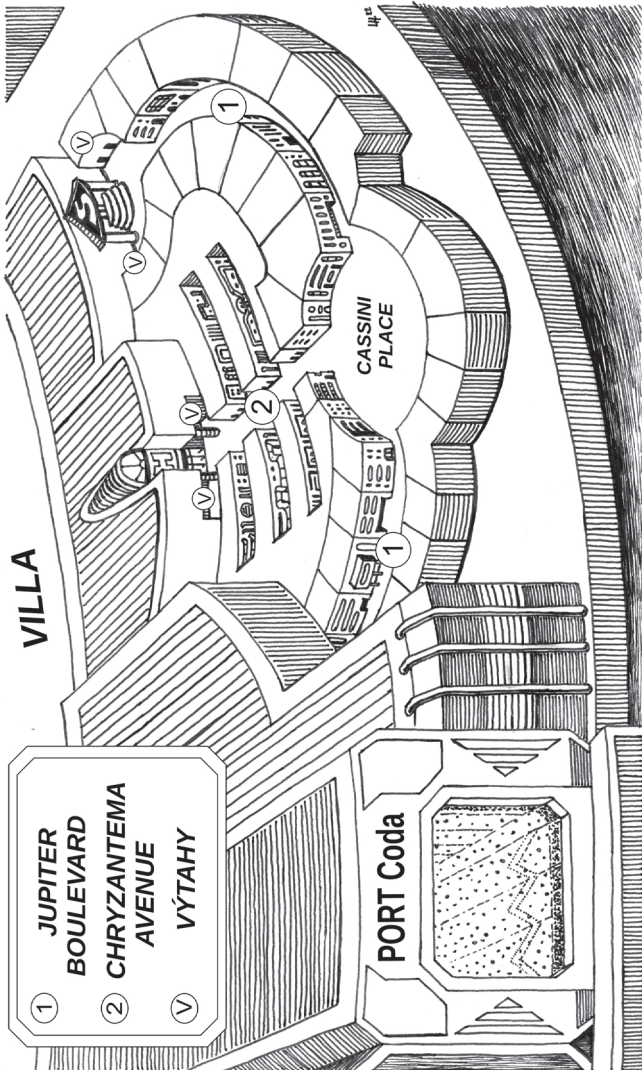
CASSINI
PLACE

①

②

①

142

Kapitola druhá

Fedora

01

Z Cassini-Place se vydali zpátky k supermarketu Europa, kde nastoupili do služebního výtahu. Připojil se k nim i údržbář Gríša. Niklasovi zprvu nebylo jasné, proč je doprovází. Pochopil to až v okamžiku, kdy se od nich na mezizastávce výtahu odpojil Boris. Nechal s nimi Gríšu jako dohled, nechtěl, aby Marcel zůstal s Niklasem o samotě.

Teprve pak si Gríšu prohlédl pozorněji. Ač celkem malý a vyhublý, vypadal jako zkušený rváč z moskevských či petrohradských chudinských čtvrtí. Vychrtlý, neoholený, nakrátko ostříhaný. Na krku mu z montérkové kombinézy vykukovalo modré věžeňské tetování.

Poté, co se odpojil Boris, je služební výtah vyvezl ještě výš. Když pak vystoupili, ocitli se v sekci s opravdu vyso-

kými stropy, na výšku měla nejméně deset metrů. Po pár odbočkách došli do kruhového sálu. Kolem dokola stály stoly s monitory a blikajícími sestavami počítačů. Několik velkoplošných monitorů viselo i na stěnách.

Ujal se jich mládenec v bílém plášti, dlouhé vlasy měl stažené do culíku, na úzkém nose mu seděly malé kulaté brejličky. Nacházelo se tam sice více mužů a žen v bílých pláštích, avšak tenhle jediný se nesnažil vypadat zaneprázdněně.

„Prý jsi byl povýšený na šéfdetektiva, Marceli!“ zahalekal vesele.

„Ano,“ přikývl chlapec. „Tohle je Vasilij, Niklasi. A tohle je Niklas, můj doktor Watson. Tedy spíš inženýr Watson.“

„Tady se posaďte,“ vybídl je Vasilij a ukázal na dvě kancelářská křesla s područkami. Když se na něj Niklas podíval pozorněji, uviděl, že není zase tak mladý, jak se zdálo na první pohled. Už mu muselo být nejméně čtyřicet, v rámci mimiker si však vypěstoval vzhled vzorového ajťáka z karikatury. Univerzálem mluvil natolik čistě, jako by to byla jeho mateřština. Což samozřejmě nebyla. Univerzál se začal na školách vyučovat před čtvrt stoletím a za ten krátký čas se dosud nestal ničím mateřským jazykem.

Marcel s Niklasem se usadili, Gríša poodstoupil a zůstal stát.

„Už mám připravenou prezentaci,“ oznámil jim Vasilij. Zarejdl myši a cvakl myšítkem. Na velkoplošné obrazovce, která visela na stěně před nimi, uviděli záznam z běžného dne na Jupiter Boulevard. Kamera se nacházela ve výšce pěti či šesti metrů, hemžení lidí viděli poněkud zešikma.

Po chvíli Vasilij obraz přecvakl. Minutu pak sledovali záznam z jiné kamery, průčelí supermarketu Europa viděli ze vzdálenosti zhruba sto metrů.

„Podívejte se na tohle,“ řekl Vasilij. Obraz se vrátil k supermarketu a uviděli ten samý záznam jako ponejprv, avšak se zvýrazněným chodcem, který vystoupil z výtahu a zamířil směrem k Cassini-Place. Chodec zůstal barevný, navíc orámovaný červeným oválem, zatímco okolí vybledlo do různých odstínů šedi.

Sledovali chodce až do chvíle, kdy ho přebrala druhá kamera.

„Už se na to dívám potřetí a pořád mi není jasné, jestli je to ženská, nebo chlap,“ podotkl Vasilij.

Znovu zarejdl myši. Na velkoplošné obrazovce se objevil pouze chodec, zvětšený takřka do nadživotní velikosti. Na rozdíl od ostatních se docela vyfíkl. Oblékl si úzké, světle hnědé kalhoty s výraznými puký, fialové sáčko, které měl rozepnuté, takže byla vidět decentně proužkovaná košile s jakýmsi fiží namísto kravaty. Na hlavu si posadil pánský klobouček. Jak šel, neustále si klobouček urovnával. Ani na chvíli mu nebylo vidět do obličeje, pokaždé ho měl zakrytý rukou či kloboukem.

„Přesně věděl, kde jsou kamery,“ podotkl Vasilij. „Nechtěl, abychom mu viděli do tváře.“

„Nebo nechtěla,“ podotkl Marcel. „Pokud to je žena.“

„Pořád si myslím, že je to chlap,“ pokrčil rameny Vasilij. „Mám takový dojem.“

„Co si myslíš ty, Niklasi?“ zeptal se Marcel.

„Na muže má širší boky,“ odpověděl Niklas. „Může to být způsobeno stříhem kalhot. Je mi divné, jak se při chůzi nakrucuje. Jako kdyby se muž pokoušel napodobit ženskou chůzi.“

„Dobrý postřeh, pane inženýre Watsone, haha,“ zasmál se Vasilij. „Vyslovil jste, co jsem nedokázal pojmenovat. A ten jeho klobouk...“

„Co je s kloboukem?“

„Ty si to nemůžeš pamatovat, Marceli. Nejspíš ani vy,

inženýre Watsona. Jen tak pro zajímavost: kolik je vám let?“ zeptal se Niklase.

„Dvacet šest. Proč?“

„Vysvětlím. Takovému klobouku se říká *fedora*. Je to pánský klobouk, to ano, ale před zhruba dvaceti lety si ho oblíbily také dámy. Nejenže si ho oblíbily, stal se ohromným módním hitem. Móda sice rychle pominula, avšak některé dámy ho preferují i dnes, obzvláště ty starší. Pětatřicet let a více.“

„Fedora?“ ujistil se Marcel. „Víte co? Budeme neznámému říkat *pan Fedora*. Nebo prostě *pan Ef*. Souhlasíte?“

„To je výborný nápad, Marceli,“ pochválil ho Vasilij.

„Ano, dobrý nápad,“ přidal se Niklas. „Takže... pan Ef šel po Jupiter Boulevard. Na Cassini-Place pak vstoupil do domu B?“

„Ano,“ přikývl Vasilij. „Ukážu vám to. Později si můžete prohlédnout celý záznam, pokud budete mít zájem, ale neuvidíte nic podstatného. Onen dotyčný jde, nakrucuje se, zakrývá si obličej. Tady už je na Cassini-Place, podívejte se.“

Přecvakl myší. Uviděli neznámého, jak došel k domu B, zazvonil na domovní zvonek a sklonil se k domácímu telefonu. Kamera teď zabírala jeho záda.

„Uvnitř byl sedm minut a padesát tři vteřin,“ řekl Vasilij. „Ukážu vám to.“

Na obrazovce uviděli, jak neznámý vyšel z domovních dveří. Levačkou si rovnal klobouček, takže mu opět neviděli do tváře.

„Tentokrát se vydal po Chryzantema Avenue k výtahům u Coda Hospital. Nemám kompletní záznam, protože na Chryzantema Avenue máme kamery osazeny poněkud zmatečně. Jsou tam slepá místa.“

„Slepá místa?“ podivil se Marcel.

„Taky se tomu divím.“ pokrčil rameny Vasilij. „Vlastně

jsem to zjistil až dneska. Když je instalovali, někdo to odflákl, ale já jsem to nebyl. Už se k jednomu slepému místu blíží. Tady, vidíte?“

Zatímco mluvil, rozdělil obraz tak, aby na každé polovině monitoru viděli záběr z jedné kamery. Zvýrazněný chodec z jednoho záběru zmizel a trvalo několik vteřin, než se objevil na druhém.

„Jestliže odhodil vražednou zbraň, jak si myslí pan Boris, udělal to právě tam,“ podotkl Niklas. „V tom slepém místě. Pokud o něm ví.“

„Připadá mi nemožné, že by o kamerovém systému věděl víc než my sami,“ namítl Vasilij. „Že by znal slepá místa, o kterých jsme dosud neměli tušení. To by byl průser.“

„Grišo!“ houkl Marcel na postávajícího údržbáře. „Upozorni uklízečky, že se mají soustředit na Chryzantema Avenue.“

„Ještě okamžik,“ ozval se Vasilij. „Něco mě napadlo.“

V rohu monitoru vyvolal mapu oblasti a chvíli ji porovnával se záběry obou kamer. Pak přikývl: „Je to tak. Ve slepém místě se nachází vstup do technokoridoru.“

„Takový ten uzavřený mřížovými vraty?“ ujistil se Niklas.

„Ten,“ přitakal Vasilij. „Mříže jsou tam z důvodu ventilace. Plné dveře by byly samozřejmě lepší, technicky to však není možné. Vzduch by nemohl cirkulovat, vzduchotechnika by přestala fungovat, proto ty mříže... Máme v tom technokoridoru kameru? Tady je...“

Překlikl myšítkem. Na polovině monitoru se objevil obraz vysoké a úzké chodby se stěnami lemovanými vzduchotechnickým potrubím a svazky kabelů. V popředí stál ve výklenku pracovní ponk.

„Tahle kamera je umístěná ve slepém konci technokoridoru. Zabírá horní část mříže, vidíte?“ ukázal Vasilij.

„Jestli chlápek něco hodil dovnitř, nemáme to na záznamech. Vážně je to bezpečnostní díra... Holky jsou někde poblíž?“

Ajtáckým grifem zabušil do klávesnice. Na obrazovce se objevilo Cassini-Place.

„Tamhle jsou,“ ukázal.

Trojice uklízeček se skláněla nad odpadkovým košem, jedna z nich se uvnitř šfourala násadou od smetáku. Zdálo se, že si spíše užívají volné chvílky, než že by něco hledaly. Vasilij popadl telefonní sluchátko, které měl zapasované ve své počítačové sestavě. Na tlačítkové klávesnici vyklepal kombinaci. Uklízečky na monitoru zpozorněly, jedna z nich se vydala k telefonnímu aparátu, který visel na stěně pseudoradnice. Kamerový záznam sice nepřenášel zvuk, bylo však jasné, že telefon na Cassini-Place začal zvonit.

Viděli, jak uklízečka zvedla sluchátko.

„Tady je Vasilij,“ řekl ajták. „To jsi ty, Naděždo...? Pro-miň, Irino. Všechny jste tak oslnivě krásné, že si vás ple-tu. Asi víme, kde máte hledat. Vydejte se po Chryzantema Avenue, je tam slepé místo, které nezabírají kamery. Až se přiblížíte, upozorním vás.“

Uklízečky opustily Cassini-Place a vydaly se směrem k nemocnici. Vasilij je sledoval pomocí kamer. V určitou chvíli jim zavolal na jiný telefon, který visel na Chryzantema Avenue na zdi.

„Otevřu vám mříž,“ řekl, když to jedna z uklízeček zved-la. „Hlavně ať vám do technokoridoru nevleze nikdo cizí.“

Překlikl. Dal na obrazovku záběr vysoké chodby s potrubími a kabely. Červeným obrysem zvýraznil horní okraj mřížových dveří, proto si všimli, že se pohnuly.

Do kamerového záběru pak vstoupila jedna z uklízeček. Pozvedla ruku, něco v ní držela.

Vasilij si přiložil k uchu sluchátko, které stále držel.

„Kamarádka něco našla. Zaneste to ke mně. Řekni, až vyjde ven z koridoru, zamknu za ní dveře.“

Chvilí čekal, sluchátko pak položil do výřezu v ovládacím pultu. „Za chvíli nám to donesou.“

02

Čekali. Nic jiného se ani dělat nedalo.

„Jedno mi není jasné,“ řekl po chvíli Niklas. „Neznámý si neustále zakrýval obličej, pak však sáhl na tlačítko domovního zvonku. A potom na kliku. Nebál se, že najde jeho otisky prstů...? Možná zanechal otisky i uvnitř apartmánu. Určitě tam uklízečky všechno uklidily a utřely? Nestálo by za to se tam ještě jednou podívat?“

„Tak zaprvé,“ vysvětlil mu Vasilij, „na snímání otisků tady nejsme zařízení. Možná máme někde nádobičko, ale nikdo se s tím nebude piplat. Zadruhé by to bylo zbytečné. Týpek měl rukavice.“

„Díval jsem se mu na ruce, když jste zvětšil obraz, Vasiliji,“ namítl Niklas. „Nemyslím si, že by měl rukavice.“

„Ale měl,“ řekl Vasilij. „Rukavice tělové barvy. Nejspíš chirurgické. A když už se bavíme o rukách, tak ve skutečnosti to byla jen jedna ruka. Všechno dělal levačkou, pravou ruku měl pořád v kapse kalhot. Už jsem se tím zabýval, než jste přišli. Různě jsem záznam zvětšoval a filtroval. Jeho levá ruka je kompaktní, tím myslím bez vrásek a chloupků. Navíc to házelo jakési odlesky...“

Možná by se o tom rozpovídali, avšak v tu chvíli se dostavila uklízečka a předala jim věc, kterou našla v technokoridoru. Vypadalo to jako pistolka s trubkovou hlavní do poloviny zapasovanou v předpažbí z pseudodřeva. Pozorně si ji prohlédli.

„Nikdy jsem nic podobného neviděl,“ poznamenal Marcel. „Vypadá jako hračka. Jak asi funguje?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Exodus***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.